

ת"פ 55418/07/13 - מדינת ישראל נגד מ.ח.

בית משפט השלום בכפר סבא בשבתו בבית משפט השלום בפתח-תקוה

ת"פ 55418-07-13 מדינת ישראל נ' ח' (עציר)
בפני כב' השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

נגד
מ.ח. (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מירי אוזן

הכרעת דין

פתח דבר:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה- עבירה על סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977, הפרת הוראה חוקית-עבירה על סעיף 287(ב) לחוק, כליאת שווא- עבירה לפי סעיף 377 רישא, וכן עבירת זיוף- לפי סעיף 418 רישא לחוק.

2. כמפורט בעובדות כתב האישום, בתאריך 2/1/13, נכנס הנאשם לביתו וזאת בניגוד להוראה חוקית שעמדה כנגדו לפיה היה עליו להימצא במעצר בית מלא בבית הוריו (מ"ת 29482-06-12 (כ"ס)- להלן: "ההוראה החוקית"), טיפס דרך חלון הסלון ונכנס לבית. משהבחינה בו אשתו ס.ח. (להלן: "המתלוננת") החלה זועקת לעזרה ובתגובה הנאשם תקף אותה באמצעות ידיו והכה בראשה, נשך את מצחה, נתן לה מכה באפה ומשך בשערותיה. בהמשך, נטל את טלפון הנייד של המתלוננת ונעל אותה ואת בתם הקטינה בחדר השינה תוך שהוא נותר לישון בבית ושומר ברשותו את מפתחות הבית וטלפון המתלוננת. למחרת בבוקר עזב את הבית, הותיר את מפתחות הבית ונטל עימו את טלפון המתלוננת. כתוצאה ממעשיו אלו, נגרמו למתלוננת חבלות שריטות בגב התחתון, סימן כחול בגבה, שריטות בצווארה ובכתף ימין ונפוחות בראשה ובמצחה.

בהמשך למתואר לעיל הפר הנאשם את ההוראה החוקית, כשלא חזר להתגורר בכתובת מעצר הבית, ונעצר רק ביום 26/7/13. בנסיבות אלו החזיק תעודת זהות מזויפת אשר שייכת לאחר בשם מוחמד צרצור וזיפה בכך שהכניס את תמונתו לתוכה.

3. בישיבת המענה שהתקיימה בפני כבוד השופט קרשן ביום 9.12.13, הודה הנאשם בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, וכפר ביתר העבירות.

4. ביום 15.1.14, בפתח דיון ההוכחות, לאחר עדות קצרה של קצינת המז"פ, הודה הנאשם גם בעבירה של זיוף, כך צומצם גדר המחלוקת לעבירות שבוצעו כלפי המתלוננת בלבד. ע"פ גרסת הנאשם לא הגיע כלל לביתה ביום האירוע ולא תקף אותה. עוד כופר הנאשם בכך, שיום למחרת האירוע, פגש במתלוננת במחסום טול כרם על מנת להחזיר לה את מכשיר הטלפון שלה.

ראיות התביעה

5. מטעם התביעה העידו שוטרים שונים שטיפלו בחקירת תלונת המתלוננת (עת/5) ואחרים שטיפלו במעצר הנאשם בחודש יולי (עת/2 - עת/3). כמו כן העידה המתלוננת (עת/7), אחיה (עת/8) וגיסה (עת/6).

עדות המתלוננת

6. המתלוננת העידה בבית המשפט (עת/7). כעולה מחקירתה הראשית, נישאה לנאשם בשנת 2008, ולהם בת משותפת בת שנתיים. טרם נולדה הבת, החל ככל הנראה הנאשם לנהל מערכת יחסים נוספת עם בחורה צעירה מטול כרם (עמ' 26 מש' 12 ואילך) ועל רקע זה, נעדר לפרקים מביתו, לא עבד, ולאחר שהמתלוננת שוחחה עם אחי האישה הנוספת, ר. שמה, "**הוא כעס והתחיל לעשות בעיות**" (עמ' 26). עוד הוסיפה שהנאשם הוא בעלה השני, צעיר ממנה וכי עזבה את בעלה הקודם לאחר שהתאהבה בו.

7. באשר לאירועים המפורטים בכתב האישום, הסבירה בעדותה כי ברקע הדברים עמדה שיחתה, באותו היום, 3.1.13, עם חברתו של הנאשם שביקשה לבדוק אמיתות דברי הנאשם כי התגרש ממנה. "**אמרתי לה לא, זה שקר. הוא לא התגרש והוא משקר עלייך**" (עמ' 26, ש' 32-30 - עמ' 27 ש' 1). לדבריה, בהמשך, בשעות הלילה המאוחרות, הגיע הנאשם לביתה וביקש שתפתח את הדלת, היא סירבה משהבחינה בכעסו וחששה ממנו. כמו-כן מאשרת כי ידעה שאסור היה לו להגיע לביתה. לאחר רבע שעה שמעה רעש, וראתה את הנאשם מטפס על סולם לכיוון חדר השינה, "**אמרתי תרד, אני אגיד למשטרה אם לא תרד**" (עמ' 27), הנאשם ירד, אך חזר שוב ונכנס דרך חלון הסלון. המתלוננת צעקה והנאשם בתגובה "**נתן לי מכה באף (מדגימה מכת אגרוף) ונשך אותי (מצביעה על המצח). ירד לי דם מהפה והאף שלי..באף, בראש בפנים, בגב, בכתף שלי. כל הזמן נתן לי מכות שלא אצעק ולא אוכל לקום**". (עמ' 28). בהמשך נטל הנאשם את מפתחות הבית ומכשיר הטלפון שלה הניחם מתחת לכרית שלו ובכך מנע ממנה לצאת מביתה. בבוקר שלמחרת, עזב את הבית כשהוא נוטל עימו את הטלפון והשאיר את המפתחות (עמ' 29).

8. עוד סיפרה כי בהמשך היום, התקשר לטלפון טוקמן ישן שהחזיקה בביתה ואמר לה שאם היא רוצה את מכשיר הטלפון שלה שתגיע למחסום טול כרם. **"אני פחדתי ללכת לבד"** הסבירה המתלוננת (עמ' 29), על כן התקשרה לאחיה ב., סיפרה לו שהנאשם הרביץ לה, וביקשה שיתלווה אליה, אך משזה לא יכול היה להצטרף, התקשרה לגיסה בשם ל., סיפרה לו **"ככה וככה מה שקרה"** (עמ' 29), גיסה הצטרף אליה והם נסעו ברכבים נפרדים לכיוון המחסום. כשהגיעו למחסום, ראתה את הנאשם הולך לכיוונה ובהמשך מסר לה את הטלפון. באשר לטלפון הוסיפה, כי מדובר במכשיר חדש ולכן היה חשוב לה להחזיר אותו לידיה. כמו-כן, הסבירה את הסיבה לכך שלא פנתה לרופא, בכך שהתביישה לצאת מביתה. **"אני שבועיים הייתי בבית. מתביישת לצאת. שיגידו לי ממה זה. להגיד שהבעל שלי הרביץ לי? (בוכה)"** (עמ' 30). עוד הוסיפה, בסיום חקירתה הראשית, כי לנאשם **"לב טוב. אני רוצה שיחזור הביתה. לא רוצה לו רע. הוא האבא של הבת שלי. כל בן אדם טועה. יש לו קריז. הוא מתעצבן. אני לא אוהבת שיהיה משהו לא טוב"** (עמ' 30).

9. בחקירתה הנגדית, הסבירה כי מוכנה להתגרש מהנאשם אך מסרבת שיישא אישה שנייה בעודו נשוי לה. **"נכון, כעסתי. אני לא רוצה. אלף פעמים אמרתי לו שאם הוא רוצה להתחתן שיתגרש ממני, הוא אמר לי למה להתגרש, אני בא אוכל, לוקח כסף, עושה כיף והולך"** (עמ' 32). עוד הוסיפה, כי בזמן היעדרותו ועד מעצרו בחודש יולי, הגיע מספר פעמים לבית וביקש ממנה כסף, חזרה על כך שאוהבת אותו ומרחמת עליו וכן שאינה מפחדת ממנו. בהקשר לנסיעתה למחסום, הסבירה כי נסעה לשם בלילה ושמה על עצמה מטפחת כדי שלא יראו את החבלות על פניה. במקום עצמו, הנאשם הלך לעברה רגלית, נכנס לרכבה וישב מספר דקות אך היא לא רצתה לשוחח איתו (עמ' 37). המתלוננת שללה מכל וכל טענת הנאשם, כי המציאה את האירוע וגרמה חבלות לעצמה, כשהיא מדגישה **"לא נכון. אני אף פעם לא מרביצה לעצמי. מישהו רוצה שיהיה לו בפנים נזק ומכות? אף פעם לא עשיתי את זה. הבן אדם הזה אהבתי אותו מכל הלב"**. (עמ' 38). כמו-כן אישרה שלא דיווחה לשוטרים שהתקשרו אליה עובר למעצרו של הנאשם, כי פגשה בו והוא הגיע מספר פעמים לביתה (ראה גם ת/9, ת/11, ת/12).

עדי תביעה נוספים

10. עוד העיד, אחיה של המתלוננת, מר ב.ח. (עמ' 8). העד אישר כי ידע שהנאשם הורחק באותה עת מביתו, וסיפר כי ביום הארוע, התקשר אליו אביו והודיע לו שאחותו לא הגיע לבית הוריה כבמדי יום, הוא התקשר אליה ומשלא ענתה, הגיעה לביתה **"וראיתי מכות עליה. התקשרתי לתחנת טייבה, אמרתי להם תזמינו לי אמבולנס"** (עמ' 41). לגבי מצבה של אחותו, הוסיף כי **"היו לה מכות בראש ועיניים כחולות"** (שם, וכן ראה עמ' 43), מצב רוחה היה לא טוב והיא בכתה (שם). כמו-כן הבחין בעקבות בוז על הקיר המוביל לחלון הסלון (ראה גם עמ' 43). העד הוסיף, כי המתלוננת ביקשה שייסע עימה למחסום משום ש**"הוא הרביץ לה כל הלילה והיא פחדה שירביץ לה שם"** (שם), ושלל אפשרות שאחותו חבלה בעצמה **"במכות שלה זה אף אחד לא עושה את הדבר הזה לעצמו ויש לה ילדה קטנה בבית כשהיא צועקת ובוכה"** (עמ' 42). בחקירתו הנגדית, כינה את הנאשם "נרקומן כסף" וסיפר שחייב כספים לאחרים, חלקם פנו אל אחותו או אליו בדרישה להשיבם.

11. כמו-כן העיד גיסה של המתלוננת, מר ל.ת. (עת/6). בעדותו סיפר שהמתלוננת התקשרה אליו בשעות הערב כדי שישע לה להחזיר את מכשיר הטלפון שלה המוחזק ע"י בעלה, הנאשם. לדבריו, נסע עימה, אך לא התערב, המתין בצד מבלי שהנאשם נחשף לנוכחותו במקום (עמ' 18). בהמשך, שנשאל על מצבה של המתלוננת ועל מה שסיפרה לו, טען כי לא זוכר, ולאחר שרוענן זכרונו, השיב כי אף לא נחקר במשטרה, על כן הוכרז עד עוין. בחקירתו הנגדית, שינה מעט טעמו, אישר כי המתלוננת פחדה מבעלה ועל כן התלווה אליה (עמ' 22), כן אישר שהנאשם הגיע למחסום רגלית (עמ' 23) אך עמד על כך שלא ראה על המתלוננת חבלות והיא אף לא סיפרה לו על כך דבר. אמרתו הוגשה (ת/7).

12. כמו-כן העידו מספר שוטרים, וביניהם רס"ל עינב מלכי (עת/5), שוטרת סיור בתחנת טייבה שהוזעקה עם השוטר מרדכי אליהו (עה/2) לבית המתלוננת, בסמוך לאירוע וגבתה הודעתה. כן רשמה מזכר המתעד את החבלות בהן הבחינה על גופה של המתלוננת, ת/6, ולפיו על המתלוננת נצפו **"סימן כחול בצד שמאל בגב התחתון, מס' שריטות בצד ימין ובכתף ימין יש סימן גדול ואדום של חבלה שנראית כמו שריטה עמוקה. בצווארה הבחנתי ב-4 שריטות שלטענתה נגרמו מניסיון לחנוק אותה ובמצח של המתלוננת יש סימן עגול אדום ונפוח מאד שלטענתה נגרם מנשיכה של בעלה. סימן כחול מתחת לעין, "פנס". באפה יש סימן של שריטה בצד ימין ונפוחות".** עוד הוסיפה, כי צילמה החבלות במכשיר הטלפון שלה אך זה נגנב מספר ימים לאחר מכן, לפני שהספיקה להעביר התמונות לתיק החקירה (ראה ת/8), וכי החבלות היו טריות (עמ' 17). לדבריה, המתלוננת סיפרה שהנאשם הרביץ לה בראש ובכל הגוף, נשך אותה במצח, הכה אותה באפה ומשך בשערותיה (שם). בהמשך, במסגרת פרשת ההגנה זומן אף הסייר הנוסף שנכח בבית המתלוננת עם השוטרת מלכי, מרדכי אליהו עה/2. בעדותו אישר הסייר אליהו המצאות סימני בוץ על אדן חלון הסלון ועל הרצפה: **"היה הרבה בוץ"** (עמ' 60, ש' 14) ובהמשך הוסיף **"היה בוץ, זה לא לכלוך שגרתי של בית. יכול להיות שמישהו נכנס ויצא דרך החלון...סימנים של נעליים"** (שם, ש' 28-30 וראה לעניין זה גם ת/7א'). באשר לסימני החבלה על המתלוננת הודה כי לא הבחין בהם אך גם לא התעמק היות וטופלה ע"י הסיירת מלכי. כמו-כן העיד גובה הודעת הגיס, השוטר רון בן ששון (עת/9) על נסיבות גביית הודעת עת/6, השוטר כאמל עטילה, גובה הודעת הנאשם מיום 26/7/13 (ת/5), וכן השוטרים עת/2, עת/3 בהקשר לניסיונות שונים לאיתור הנאשם טרם מעצרו.

פרשת ההגנה - עדות הנאשם

13. הנאשם נחקר לראשונה, ביום 26.7.13 בחשד לתקיפת המתלוננת והפרת הוראה חוקית. הנאשם הודה בהפרת החלטת בית המשפט המחייבת אותו לשהות בבית הוריו בתנאי מעצר בית מלא והסביר כי עבר להתגורר בטול-כרם שבשליטת הרשות הפלסטינית (ת/5, עמ' 2, ש' 6-8). עוד הוסיף שלא ראה את המתלוננת מאז מועד האירועים בגינם שהה בתנאים מגבילים (שם, ש' 8). מעבר לכך, כפר הנאשם טוטאלית במיוחס לו וכן בכך שנפגש עם המתלוננת וגיסה עת/6 במחסום טול כרם, וטען כי המתלוננת מעלילה עליו **"כי אני רוצה להתחתן עם אישה אחרת"** (שם, ש' 33). למותר לציין, כי הנאשם כפר אף בזיוף תעודת הזהות, עבירה בה הודה במסגרת דיון ההוכחות.

14. בעדותו חזר הנאשם על כפירתו הגורפת ועמד על כך שביום האירוע לא היה כלל בתחומי מדינת ישראל (עמ' 51, עמ' 57 ש' 12-13) וכן לא נפגש עם המתלוננת במחסום טול-כרם. לטענתו, המתלוננת מעלילה עליו עלילת שווא, נקמה בו נוכח רצונו לשאת אשה אחרת (עמ' 52, 53 ש' 26-27) והרסה את חייו (עמ' 58, ש' 32). באשר לאחיה של המתלוננת, עת/8, הסביר שמערכת היחסים ביניהם אינה טובה וכי משפחת המתלוננת התנגדה לנישואיה לו. בעניינו של גיס המתלוננת, עת/6, נמנע מלאשר דברי העד כי הקשר ביניהם טוב והם חברים (ראה עת/6 עמ' 17 ומנגד תשובת הנאשם עמ' 59 ש' 5-6). עוד הוסיף, כי גובה דירתם, בדגש על חלונות הסלון, הוא 6 מטר לערך על כן לא ניתן לטפס ולהיכנס מהחלון באמצעות סולם עץ רגיל כטענת המתלוננת (עמ' 54-55), וכי חזר לביתו בעקבות אירוע ירי על בית הוריו (עמ' 53, 58 ש' 8 וכן ת/3). באשר לזיוף תעודת הזהות, התחמק הנאשם מלהסביר הטעם לזיוף וטען שאינו יודע מדוע עשה זאת (עמ' 57, ש' 23).

15. עוד העיד מטעם ההגנה השוטר אלירן פריג' (סומן בטעות כעה/2 אך בפועל העיד כעה/3). ממזכר נ/2, שהוגש באמצעותו, עלה שביום 6.5.13 הגיע לבית המתלוננת לצורך איתור הנאשם, המתלוננת מסרה לו שלא ראתה את הנאשם "**כבר מזמן**". כמו-כן הבחין בסימן חבלה בצבע כחול מתחת לעינה הימנית. בעדותו בבית המשפט לא יכול היה להוסיף מעבר לכך נוכח חלופי הזמן (עמ' 64, ש' 6).

טענות הצדדים

16. המאשימה, באמצעות עו"ד בן יוסף, ביקשה בסיכומיה הכתובים לאמץ את גרסת המתלוננת המחוזקת בעדויות בני משפחתה (עת/6, עת/8) ועדויות שוטרים שהבחינו בחבלות על פניה וסימני בוץ בהתאם לעדותה. לשיטתה, עדות המתלוננת מפורטת וקוהרנטית ועדויות התביעה משלימות האחת את רעותה. כמו-כן, העדים לא ביקשו להשחיר פניו של הנאשם ואף לא העצימו את נסיבות האירוע. עוד ביקשה המאשימה לקבל את אימרת עת/6, ת/7, חלף עדותו בבית המשפט וזאת מכח סעיף 10א' לפקודת הראיות. מנגד, סבורה המאשימה, כי גרסת הנאשם דלה ביותר, בלתי הגיונית ושקרית, אשר על כן עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

17. מן העבר השני, ביקש הנאשם, באמצעות ב"כ עו"ד אוזן, בסיכומיו הכתובים, לזכותו מהעבירות המיוחסות לו כלפי המתלוננת. לשיטתו, גרסתו לפיה לא היה כלל ביום האירוע בטיבה ולא נפגש עם המתלוננת, אמינה ונטולת סתירות. לעומתה, גרסת המתלוננת שאינה יותר מעלילת שווא ומעשה נקם הנובע מקנאה ומכעס על בגידתו בה, משתנה ללא היכר ורצופת סתירות. כמו-כן, מפנה ההגנה למחדלי חקירה שונים, ובין היתר, העדר תיעוד חזותי של חבלות המתלוננת וסימני הבוץ בדירתה.

דין והכרעה

18. לאחר שנסקרו הראיות כולן, נדמה שאין חולק כי יריעת המחלוקת בתיק שבפנינו רחבה ביותר. זו אומרת היה בביתי וחבל בי, וזה משיב שלא היו דברים מעולם ומוסיף כי גם במחסום טול-כרם, ביום שלמחרת, לא פגש בה.

19. במחלוקת זו, לאחר ניתוח מדוקדק של עדויות הצדדים והתרשמות בלתי אמצעית מהעדים השונים, בדגש על המתלוננת והנאשם, מצאתי להעדיף באופן מובהק את גרסת התביעה המבוססת על עדות המתלוננת ומחוזקת בעדויות בני משפחתה ושוטרים כפי שיפורט בהמשך. מנגד, לא מצאתי ממש בגרסת הנאשם ובצירוף התרשמותי הישירה מעדותו, אינני נותנת כל אמון בדבריו, ואלו נימוקיי:

בחינת מהימנות המתלוננת

20. עדותה של המתלוננת בבית המשפט מהימנה עלי. המתלוננת, אישה אינטליגנטית ורהוטה, תיארה בבית המשפט את הרקע למעשי הנאשם מבלי להסתירו ומבלי שהיא מחסירה ממעשיה שלה, כך באשר לכעסה על הנאשם אשר החל לנהל מערכת יחסים עם אשה אחרת בעודה נושאת בבטנה את בתם המשותפת ושיחותיה הנוקבות עם האישה הנוספת וכך באשר לסירובה לרצון בעלה לשאת אישה שנייה תחתיה. המתלוננת תיארה באופן מפורט, מהימן והגיוני את קורות ליל ה-3.1.13, מכניסתו של הנאשם לביתה דרך חלון הסלון, דרך תקיפתה הקשה ועד לנעילתה בביתה ונטילת מפתחות הבית ע"י הנאשם.

21. לכך מתווסף תיאורה את המפגש הנוסף עם הנאשם, בערב שלמחרת, כשהיא מלווה בגיסה, על מנת לקחת מהנאשם את מכשיר הטלפון שלה. הרי הנאשם כפר במפגש זה מכל וכל, ובכל זאת המתלוננת תיארה אותו לפרטי פרטים, תוך שהיא מוסיפה בכנות כי היה חשוב לה להחזיר את מכשיר הטלפון שלה, עמדה על חששה מהנאשם, על כך שבחרה לפגוש בו בשעות ערב כשאף אחד לא מבחין בה והודתה, במסגרת חקירתה הנגדית, כי הנאשם נכנס לרכבה ושוחח איתה.

22. עוד הוסיפה המתלוננת, בכנות רבה, כי לנאשם יש לב טוב, היא אינה רוצה ברעתו ומוכנה שיחזור הביתה (עמ' 30). גישה דומה ניתן למצוא גם בכך שבחרה לא לשתף פעולה עם השוטרים השונים שפקדו את ביתה או שוחחו עימה בניסיון לאתר את הנאשם, למרות שבעדותה הודתה כי הנאשם נפגש עימה מספר פעמים נוספות לאחר המקרה המתואר. המתלוננת אף דחתה בתוקף טענת הנאשם כי העלילה עליו ופצעה את עצמה כדי לנקום בו ועמדה על העדר היגיון גרסתו של הנאשם (עמ' 38), ואף להתרשמותי לא הגזימה בתיאור האירועים ולא העצימה את נסיבותיהם.

23. נתתי דעתי לטיעוני ההגנה בסיכומיה (ראה בהרחבה סעיפים 10-14 לסיכומי ההגנה) לפיהם בעדותה סתרה המתלוננת דבריה באימרתה ת/13 ביחס לרקע לביצוע המעשים, תיאור אופן כניסת הנאשם לביתה, תקיפתה ונטילת המפתחות ומכשיר הטלפון, אלא שמדובר, לשיטתי באי דיוקים שוליים, ובעיקר בתוספת נתונים מעבר לאלו שמסרה בחקירתה. יש להביא בחשבון, בעניין זה, בין היתר, נסיבות גביות

התלונה בבית המתלוננת ע"י סירת ולא בחקירה מסודרת שנגבית ע"י חוקר בתחנת המשטרה.

עדויות השוטרים

24. אמנם די לי בעדותה האמינה והמרשימה של המתלוננת כדי לקבוע אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, כל שכן כשמנגד ניצבת הכחשתו הגורפת והכללית של הנאשם אלא שבמסגרת פרשת התביעה מצאתי לה תמיכות וחזוקים רבים.

25. כך עדותה של השוטרת מלכי עת/5 ומזכר ת/6 בו תיעדה את חבלות המתלוננת כשמיקומן וטיבן תואם את עדות המתלוננת על אופן תקיפתה ע"י הנאשם. אמנם העדה תיעדה את החבלות במכשיר הטלפון הפרטי שלה וכשזה נגנב, אבד עימם גם צילום החבלות, אך ניתן להסתפק במזכר ת/6 לצורך הוכחת (עוד ראה בעניין זה עדות עת/8, אחי המתלוננת, עמ' 41). טוב היה אם החבלות היו מתועדות ע"י חוקר בתחנת המשטרה אך נוכח הנסיבות הרגישות תלונת המתלוננת נגבתה בביתה, ועל כן הדבר לא התאפשר. לא מצאתי בהתנהלות זו כדי להוות מחדל חקירה כטענת ההגנה בסיכומיה.

26. דברים דומים ניתן לומר גם באשר לסימני הבוץ שנצפו על אדן חלון הסלון בדירת המתלוננת, כעולה מעדות המתלוננת ואחיה (בעמ' 43) הבחינו בעקבות בוץ באזור חלון הסלון. במסגרת פרשת הגנה זומן השוטר אליהו (עה/2) שנכח עם השוטרת מלכי בדירת המתלוננת בעת גביית תלונתה, מסיבה שאינה ברורה לא נמצא מזכר שנכתב ככל הנראה על ידו (סיכומי ההגנה, סעיף 17), אך בעדותו אישר כי הבחין בעקבות נעליים ובוץ באזור החלון ודי בכך. לא מצאתי בדברי העד כי לא הבחין בחבלות על המתלוננת כדי להעלות או להוריד. העד הסביר, כי הותיר את חקירת המתלוננת בידי השוטרת מלכי ולא התמקד בה.

עדות בני משפחת המתלוננת

27. זאת ועוד, עדות המתלוננת מחוזקת בעדות **אחיה, עת/8**, לפיה תיארה המתלוננת בפניו את אשר עשה לה הנאשם סמוך לקרות האירועים והוא אף הגיע לביתה, הבחין בחבלות על גופה ובסימני בוץ בסמוך לחלון והזעיק למקום את כוחות המשטרה (עמ' 41). אני דוחה מכל וכל טענת הנאשם כי המתלוננת ואחיה רקחו כנגדו עלילה כדי לנקום בו, הדברים הועלו כהשערה בלבד בעדותו ולא נתמכו בדבר. אף בהגדרת העד את הנאשם כ"נרקומן כסף" שאינו עובד, מותיר אחר חובות ובעלי חוב אשר מנסים להפרע דרך המתלוננת או משפחתה אין כדי ללמד על רצונו להשחיר פניו של הנאשם. בעדותו הודה הנאשם כי היה מצוי במצוקה כספית ועל כן, לטענתו, עזב, ללא הודעה מוקדמת, לשטחי הרשות.

28. בנוסף לאחי המתלוננת, העיד אף גיסה של המתלוננת, עת/6. בעדותו בבית המשפט, כמו גם באמרתו במשטרה, תמך בגרסת המתלוננת כי יום למחרת האירועים ליווה אותה למחסום טול כרם כדי שתוכל

להיפגש עם הנאשם ולהשיב לידיה את מכשיר הטלפון שנטל במהלך האירוע. חשוב להדגיש, כי בניגוד לחלקים שונים באמרתו במשטרה אותם הכחיש, עמד על שלו בעניין ליווי המתלוננת למחסום טול כרם, אישר לב"כ הנאשם כי הבחין בנאשם מעביר למתלוננת את מכשיר הטלפון (עמ' 23) כשהנאשם כאמור כופר גם בדברים אלו באופן טוטלי. עוד הוסיף העד כי רואה עצמו כחברו של הנאשם וברי כי בחר להכחיש חלק מאמרתו במשטרה כדי לא להזיק לנאשם. אשר על כן, מצאתי בדבריו אלו של העד כדי לשמש תמיכה מהותית לגרסת המתלוננת. לראיה, אף הנאשם בעדותו ובסיכומיו אינו מעמיד הסבר מניח את הדעת מדוע אין ליתן אמון מלא בעדות עד הרואה בו חבר וממזער מעשיו (עמ' 59).

29. באשר לסתירות שהתגלעו בין דברים שאמר העד בהודעתו במשטרה לעדותו בבית המשפט- כעולה מאמרתו ת/7, מסר העד שהמתלוננת התקשרה אליו בוכה ונסערת וסיפרה לו שהנאשם תקף אותה (ת/7, ש' 20-30), ואף הוסיף בש' 35-37 לאמרתו כי המתלוננת **"הייתה מאוד מושפלת, ומוכה, הייתה מאוד לחוצה, אתה יודע איך זה אחרי המכות והתעללות. אני ראיתי סימנים על הגוף שלה, אני ראיתי סימנים אדומים בפנים בעיניים שלה, העין שלה הייתה נפוחה והיו עוד סימנים אדומים בפנים שלה. וגם בגוף אני יודע שהיו סימנים, היא הראתה אותם לשוטרת"**, ואילו בעדותו בבית המשפט הכחיש הדברים, טען שלא נחקר כלל במשטרה וחזר אך ורק על סיפור נסיעתו עם המתלוננת למחסום. במהלך עדותו נעתרתי לבקשת המאשימה להכריז על העד עד עוין ובהמשך העיד אף השוטר גובה ההודעה עת/9 אשר תיאר נסיבות גביית עדותו ואף היטיב לזכור פרטי גבייתה. לאחר עיון באמרת העד ת/7 התרשמתי מאמינות דבריו ואותנטיות תיאור ההתרחשויות וכן כי נגבתה ע"י עת/9 באופן תקין ומכך שחזר בו מחלק מדבריו בחקירתו כדי שלא להזיק לנאשם, על כן אני מקבלת מכח סעיף 10א' לפקודת הראיות את הודעת החוץ של העד, ת/7, ומעניקה לה את מלוא המשקל הראייתי.

עדות הנאשם

30. גרסת ההכחשה הגורפת שבה אחז הנאשם נדחית על ידי מכל וכל. מדובר בגרסה כללית, שטחית, לא הגיונית ולא נתמכה בראיות של ממש. מהעובדה שהנאשם, בגרסתו, הרחיב את חזית המחלוקת והתכחש גם למפגש עם המתלוננת במחסום טול כרם בליווי גיסה עת/6, יש כדי ללמד על קלישות הגרסה המתנפצת בקלות יתרה אל מול עדותה האמינה של המתלוננת הנתמכת בעדויות רבות ונוספות. כלל ידוע הוא כי ככל שיריעת המחלוקת בין הצדדים רחבה יותר והכחשתו של הנאשם כללית יותר, כך גם אופיין של הראיות הנדרשות לחיזוק או תמיכה בעדות התביעה המרכזית מוגבל ביותר וכי די בהוכחה חלקית כדי לזקוף לחובת הנאשם כלל המעשים המיוחסים לו. (השווה ע"פ 7150/06 פלוני נ' מדינת ישראל, 2008).

31. אף טענת הנאשם כי כל המתואר בעדות המתלוננת אינו יותר מעורבא פרח שנוולד כדי להביא להפללתו, וכי המתלוננת ביימה את סימני הבוץ בבית וחבלה בעצמה, נדחית, על ידי, על הסף. גרסה זו אינה מתיישבת עם התשתית הראייתית האיתנה שהוכחה בפרשת התביעה, ואף לא עם התרשמותי

החובות ביותר מהמתלוננת ובני משפחתה ומכך שהיא אינה מבקשת להזיק לו או להשחיר את פניו.

32. לכך אוסיף את התרשמותי השלילית מעדות הנאשם. גרסתו במשטרה כמו גם עדותו הייתה לקונית, הכחשתו סתמית ודבריו לא עוררו אמון. דבריו לוו בנימה של כעס ובוז כלפי המתלוננת, אם בתו, ובני משפחתה. הנאשם בחר בגרסה מיתממת לפיה קמו עליו המתלוננת ומשפחתה להפלילו, התחמק מתשובות של ממש והשיב בציניות בכל פעם שעומת עם ראיות התביעה או חוסר ההיגיון בגרסתו.

33. זאת ועוד, אף כשנשאל על הרקע לביצוע עבירת הזיוף לא השכיל ליתן תשובת אמת, הכחיש כי ביצע הזיוף כדי לא להתפס והסתפק בתשובה מתחמקת לפיה אינו יודע מדוע עשה זאת.

34. לא נעלמה מעיני טענת ההגנה לפיה מועד הופעת החבלות על פני המתלוננת משתנה תוך שהיא מפנה לעדות העד פריג ומזכר שנכתב על ידו- נ/2 מחודש מאי 2013, לפיו הבחין בחבלה כהה באזור עינה של המתלוננת אך אין בכך כדי לשנות ממסקנתי כי הנאשם תקף את המתלוננת ביום האירוע המתואר וגרם לה החבלות המתוארות. עוד לא מצאתי ליתן משקל לטענת הנאשם כי גובה חלון הסלון אינו מאפשר טיפוס אליו באמצעות סולם. הדברים לא הוכחו, עדי התביעה לא נשאלו על כך ואף התרשמו אחרת.

סוף דבר

35. הנני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ועל כן מרשיעה אותו בעבירות הבאות:

א. **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה- עבירה על סעיף 382(ג) לחוק.**

ב. **כליאת שווא- עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק.**

ניתנה היום, ח' אדר ב תשע"ד, 10 מרץ 2014, במעמד הצדדים